

Cit.

Každý cit formuje ihned obraz. Při tomto formování obrazu se účastní malý mozek, který má být mostem duše, aby jím ovládala tělo. Je to **ta** část mozku, která vám zprostředkovává sny. Tato část je opět ve spojení s předním mozkem, jehož činností vznikají myšlenky více vázané na prostor a čas, ze kterých se nakonec skládá rozum.

Nyní důkladně dávejte pozor na celý postup! Můžete při tom ostře odlišit, když k vám mluví cítění skrze ducha, nebo pocit skrze rozum!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a ovlivňuje tím současně malý mozek. To je **působení** ducha. Tedy vlna síly, která **vychází** z ducha. Tuto vlnu cítí člověk ovšem tam, kde je duch v duši spojen s tělem, v centru takzvané sluneční pleteně, která předává pohyb dále malému mozku, který je tím ovlivněn. Tento malý mozek formuje podle určitého druhu rozličného ovlivnění jako fotografická deska obraz děje, který duch chtěl nebo který duch ve své velké síle skrze své chtění vytvořil. **Obraz beze slov!** Přední mozek zachytí tento obraz a snaží se ho slovy popsat, čímž probíhá zplození myšlenek, které pak přichází v řeči k projevu.

Celý děj je ve skutečnosti velmi jednoduchý. Chci zopakovat ještě jednou: Duch ovlivňuje s pomocí sluneční pleteně jemu daný most, a vtiskuje tedy ve vlnách síly určité chtění nástroji malého mozku, který mu byl pro to dán a který přijaté ihned předává přednímu mozku. Při tomto předávání nastala již

malá změna vlivem zhuštění, protože malý mozek vmísil přece jemu vlastní druh. Jako přesně do sebe zapadající články řetězu pracují nástroje v lidském těle, které mají být duchu k dispozici pro jeho užitek. Všechny se však účastní **jen formování**, jinak nemohou. Všechno jim předané formují dle svého zvláštního druhu. Tak přijímá také přední mozek obraz předaný mu malým mozkiem a vtěsná ho prvně příslušně svému poněkud hrubšímu druhu do užších pojmů prostoru a času, tím ho zhustí a přivádí jej tak do již hmatatelnějšího jemnohmotného světa myšlenkových forem. Následně formuje však také již i slova a věty, které pak skrze orgány řeči pronikají do jemné hrubohmotnosti jako zformované zvukové vlny, aby tam opět vyvolaly nové účinky, které mají za následek pohyb těchto vln. Mluvené slovo je tedy účinkem obrazu vlivem předního mozku. Ten však dovede řídit směr účinku místo k orgánům řeči také k orgánům pohybu, čímž místo slov vzniká písmo nebo čin.

To je normální průběh Stvořitelem chtěné činnosti lidského ducha v hrubohmotnosti.

To je ta **správná** cesta, která by přinesla zdravý pozdější vývoj ve stvoření, přičemž by bylo zbloudění pro lidstvo zcela nemožné.

Člověk však dobrovolně vystoupil z této dráhy, která mu byla vlastnostmi těla předepsána. Se svévolí sáhl do normálního chodu řetězu svých nástrojů, přičemž z rozumu učinil bůžka. Tím vrhl celou sílu na výchovu rozumu, jednostranně jen na tento jeden bod. Přední mozek jakožto zploditel byl vzhledem ke všem ostatním spolupracujícím nástrojům neúměrně namáhán. To se přirozeně vymstilo. Stejnoměrná a společná práce všech jednotlivých článků byla převrácena a zabrzděna, a tím také

jakýkoliv správný vývoj. Největší napínání **pouze** předního mozku trvající tisíciletí vyhnalo jeho růst daleko nad všechno ostatní. Následkem bylo zatlačení činnosti všech zanedbaných částí, které musely zůstat slabšími při menším používání. K nim patří v první řadě malý mozek, který je nástrojem ducha. Z toho vychází najevo, že činnosti samotného lidského ducha bylo nejen silně bráněno, nýbrž často byla zcela podvázána a zůstala vyloučena. Možnost správného styku s předním mozkem přes most malého mozku je zasypána, zatímco spojení lidského ducha přímo s předním mozkem zůstává zcela vyloučeno, protože jeho podstata k tomu vůbec není uzpůsobena. Je naprosto odkázán na plnou práci malého mozku, v jehož **posloupnosti** podle vůle Boží stojí, pokud chce správně splnit příslušnou činnost. Přijímat záchvěvy ducha lze jen druhem malého mozku. Nelze ho vůbec obcházet; neboť přední mozek má v činnosti připravovat již přechod k jemnohmotnosti a jemné hrubohmotnosti, a je proto také ze zcela jiných, mnohem hrubších podstaty.

V jednostranném velkopěstění předního mozku spočívá tedy dědičný hřích pozemského člověka vůči Bohu, nebo jasněji řečeno proti Božím zákonům, které jsou uloženy ve správném rozložení všech tělesných nástrojů, jako v celém stvoření. Dodržování **správného** rozložení by v sobě neslo také správnou a přímou cestu ke vzestupu pro lidského ducha. Avšak tak sáhl člověk ve své ctižádostivé domýšlivosti do tkaniva zdravého působení, vytrhl z něj jednu část, pěstoval ji zvlášť a všech ostatních nedbal. To **muselo** přinést s sebou nerovnost a váznutí. Je-li však brzděn chod přirozených událostí takovýmto způsobem, tak musí být nezbytným následkem toho onemocnění a selhání, jakož i nakonec chaotický zmatek a zhroucení.

Zde však nepřichází v úvahu jen tělo, nýbrž v první řadě duch! S tímto zásahem nestejněměrné výchovy obou mozků byl zadní mozek v průběhu tisíciletí vlivem zanedbávání utlačován, a tím byl duch ve své činnosti brzděn. **Dědičným hříchem** se to stalo proto, že jednostranné přepěstování předního mozku bylo časem předáno již každému dítěti jako hrubohmotné dědictví, čímž je mu duchovní procitnutí a zesílení předem neuvěřitelně ztíženo, protože k tomu nutný most zadního mozku mu nezůstal již tak lehce schůdný a velmi často byl dokonce i odříznutý.

Člověk ani netuší, jak silně odsuzující ironie spočívá v jím vytvořených výrazech „velký a malý mozek“! Obžaloba proti jeho zásahu do Božího určení nemůže být strašlivěji vyslovena! Přesně tím označil svou nejhorší pozemskou vinu, protože jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi pomáhat, zmrazil ve své zpupné svéhlavosti takovým způsobem, že mu nejen nemůže sloužit **tak**, jak to bylo Stvořitelem předpokládáno, nýbrž že ho **musí** vést dokonce do hlubin záhuby! Tím lidé pochybili daleko hůře než opilci nebo takoví, kteří ničí své tělo oddáváním se všelijakým vášním!

A nyní se také ještě k tomu drží troufalosti, že Bůh se jim má učinit **tak** srozumitelným, aby to mohli ve svévolně pokřiveném příbytku svého těla také pochopit! K tomuto již spáchanému zlu ještě také **tento** požadavek!

Člověk by mohl v přirozeném vývoji snadno a radostně vystoupit po stupních do světlých výšin, pokud by s rouhavou rukou nezasáhl do Božího díla! Kletba mu, pokud se nyní nechopí pln díky poslední záchranné kotvy! Zkáza na něj, aby nemohl vytvářet a šířit ještě více neštěstí i hříchů a vylévat utrpení na bližní, jak se dělo doposud! Nebylo to ani jinak možné, než aby

takoví mozkoví mrzáci upadli v šílené velikášství, které si ještě dnes drží v nejhojnější míře! Člověk budoucnosti bude mít **normální** mozky, které se stejnoměrně pracující budou pak vzájemně jen harmonicky podporovat. Zadní mozek, který se nazývá malý, poněvadž zakrněl, zesílí, protože dospěje k pravé činnosti, až bude stát ve správném poměru k přednímu mozku. Pak nastane také opět harmonie a křečovitě a nezdravě musí zmizet!

Avšak nyní k **dalším** následkům dosud tak nesprávného způsobu života: Ve stavu příliš malého zadního mozku je pro skutečně vážně hledající dnes také obtížné to, aby rozeznali, co je v nich pravý cit, a co je pouze pocit. Řekl jsem již dříve: Pocit je vyráběn předním mozkiem, zatímco jeho myšlenky působí na nervy těla, které zpětně zářiče vnucují přednímu mozku podnět k takzvané fantazii.

Fantazie jsou obrazy, které vyrábí přední mozek. Nelze je porovnat s obrazy, které formuje malý mozek pod tlakem ducha! Zde máme rozdíl mezi výrazem citu jakožto následku činnosti ducha a mezi výsledky pocitu vzcházejícího z tělesných nervů. Obojí přináší obrazy, které jsou pro nevědoucího těžko nebo vůbec rozeznatelné, přestože v nich existuje tak mocný rozdíl. Obrazy citu jsou pravé a skrývají živoucí sílu, avšak obrazy pocitu, fantazie, jsou přeludy z vypůjčené síly.

Rozdíl je však snadný pro toho, kdo zná vývoj v celém stvoření a potom sám sebe důkladně pozoruje.

U citových obrazů činnosti malého mozku, jakožto mostu pro ducha, objevuje se **nejprve** bezprostředně obraz a teprve pak přechází do myšlenek, přičemž skrze myšlenky je pak ovlivňován

pocitový život těla.

U obrazů zplozených předním mozkem je to však opačně. Protože myšlenky musí **předcházet**, aby poskytly základ obrazu. To všechno se však uděje tak rychle, že se to téměř jeví jako jedno. Při určitém cviku v pozorování může však člověk velmi brzy přesně odlišit, jakého druhu postup je.

Dalším následkem tohoto dědičného hříchu je zmatení snů! Z tohoto důvodu nemohou dnes již lidé přikládat snům **tu** hodnotu, která jim má skutečně náležet. Normální malý mozek by duchem ovlivněné sny podal jasně a nezmateně. To znamená, že by to vůbec nebyly **sny**, nýbrž **prožitky** ducha, které jsou malým mozkem přijímány a podávány dále, zatímco přední mozek ve spánku odpočívá. Nyní převládající síla předního nebo denního mozku však vyzařuje také ještě během noci a má svůj vliv na takto citlivý zadní mozek. Ten přijímá ve svém dnešním oslabeném stavu silná vyzařování předního mozku současně s prožitky ducha, čímž vzniká směs, jako při dvojitěm osvětlení fotografické desky. To pak poskytuje nynější zmatené sny.

Nejlepším důkazem toho je, že se ve snech také často vyskytují slova a věty, které pochází **jen** z činnosti **předního** mozku, který jediný tvoří přece slova a věty, protože je úžeji vázán na prostor a čas.

Proto nyní také člověk již více není, nebo jen nedostatečně, přístupný duchovním výstrahám a poučením skrze zadní mozek, a tím je mnohem více vydán napospas nebezpečí, jemuž by jinak díky duchovnímu varování mohl uniknout!

Tak existují kromě těchto uvedených špatných následků

ještě mnohé, které způsobil zásah lidí do Božích určení; neboť ve skutečnosti **všechno** zlo vzniklo jen z tohoto dnes přece každému viditelného pochybení, které bylo jen plodem ješitnosti, jež vznikla objevením se ženy ve stvoření.

Člověk nechť se proto konečně odtrhne z následků dědičného zla, nechce-li být ztracen.

Všechno ovšem stojí námahu, tak i toto. Člověk se **má** přece probudit ze svého pohodlí, aby se stal konečně tím, čím měl být již od počátku! Podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!